

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת עקב

1192 יח' אב תשפ"ג

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע				
הדלקת נרות	6:58	7:13	7:07	7:17
מוצאי שבת	8:12	8:14	8:15	8:13
רבנו תם	8:53	8:55	8:56	8:53

הילולא דצדיקא

יח - רבי דב בער אליעזרוב

- יט - רבי יעקב כולי
- בעל 'מעם לועז'
- כ - רבי יוסף צוברי
- כא - רבי אהרן מבעלז
- כב - רבי מרדכי בר הלל המרדכי
- כג - רבי יעקב ישראל קניבסקי
- כד - רבי יצחק קובו
- הראשון לציון

מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו, עד כאן. ואנוכי חשתי זאת בעצמי באחת הפעמים כששהייתי במקסיקו, ונסענו ברכב תוך שאנו משוחחים בדברי תורה. בעיצומה של הנסיעה ראו עיני עץ יפה ומרהיב ההפליא, ומיד חפצתי לשבח את הקב"ה על עולמו שברא בו אילנות טובות כאלו, אך נזכרתי בדברי חז"ל (שם) שאף בכדי לשבח את הבורא אסור להפסיק מדברי תורה שהרי מה לו לאדם לעסוק בשבח של דבר גשמי, והגם שעל ידי כך משבח את הקב"ה שהרי באותה שעה יכול הוא להוסיף לעסוק בתורה הקדושה, לפי שהיא שבחו הגדול של בורא העולם.

משביר לרדוד

חשיבותם הגדולה של המעשים הקטנים

"והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם ושמר ה' אלוהיך לך את הבטת ואת החסד אשר נשבע לאבותיך" (דברים ז, יב) ברכות רבות כתובות ומובטחות בפרשה לכל השומר את מצוות ה' יתברך, ובעיקר לאדם הנוהר במצוות הקטנות שהן בבחינת עקב. כותב רש"י "והיה עקב תשמעון" אם המצוות הקלות שאדם דש בעקביו תשמעון, עד כאן. לכאורה למעשים קטנים אלו אין ערך מרובה ונראה ששכרם מועט, אולם כאן חידשה התורה שגדלותו של היהודי להיות עבד ה' אמיתי, ניכרת דווקא במעשים הקטנים.

ודוגמא לדבר מצינו במה שכתב הרמב"ם (הלכות דעות פ"ה ה"ט) וזה לשונו: "מלבוש תלמידי חכמים נאה ונקי, ואסור לו שיימצא בבגדו כתם או שמנונית ויוצא בזה", עד כאן לשונו. וכך מובא בגמרא (שבת קיד, א) אמר רבי יוחנן כל תלמיד חכם שנמצא רבב על בגדו חייב מיתה, שנאמר "כל משנאי אהבו מוות" (משלי ח, לו) אל תקרי משנאי אלא משנאי. עד כאן.

על פניו נראה תמוה מדוע החמיר כל כך רבי יוחנן לחייב מיתה על דבר פשוט ככתם על גבי הבגד, אך יש להבין שכאשר מתהלך האדם בבגד מוכתם הריהו ממאס בעיני הבריות את התורה, לפי שאומרים כל רואיו שלומדי התורה הינם מבוזים ומגונים האוכלים בצורה מבוזה ובגדיהם אינם נקיים וצחים, ועל ידי כך מגיעים הם לשנוא את התורה רח"ל.

וחשבתי להוסיף עוד ולומר "והיה עקב תשמעון" - מה יביא את האדם לידי שמיעת המצוות והמשפטים, התשובה היא "עקב". כאשר יזכור לנגד עיניו מה יהיה 'בעקב' כלומר בסופו, באחרית ימיו - עצם הזכירה הזו תביאהו לידי מעשים טובים ולהתרחקות מן הרע בשמירת התורה הקדושה.

ועל דרך זו הביא הצדיק הקדוש רבי יעקב אבוחצירא זצוק"ל בספרו 'פתוחי חותם', את טעם סמיכות הפרשיות "עקב - ראה" הבאות לומר לאדם "ראה" מה יבא ב"עקב" דהיינו בסוף ימיו, ואז תשוב בתשובה ותגיע לידי יראת שמים.

זכורני שפעם השתתפתי בלווייתה של אשה נכבדת שלא חסר היה לה מאומה בעולם הזה, ברוחניות ובגשמיות. היא נלקחה לבית עולמה בפתע פתאום, למגינת לב בני משפחתה ומכריה. עוצמת ההלם והזעזוע ששררו במסע ההלוויה נחרטו בלבי, והקשו עליי להירדם בלילות שלאחר מכן. אימת יום הדין מילאה את ליבי באשר זוהי אחריתו של כל אדם באשר הוא.

וחשבתי להזכיר נקודה נוספת. הנה אחד הדברים שהאדם דש בעקביו, הינו הזמן. יש לו לאדם רגעים קטנים רבים שניתן להשתמש בהם ולהתעלות מהם לאין ערוך, וגדולי האומה זכו להגיע לדרגתם מתוך השימוש הנכון בזמנים לתועלת - הן דקות ספורות שנותרו להם בין הסדרים, והן בתוך הסדר עצמו בלימוד רצוף וללא הפסקות. כיוון שהפסקת הלימוד ברצף רעה היא לאדם למאוד, ועל כך אמרו חז"ל (שם ג, ט) רבי יעקב אומר המהלך בדרך ושונה ומפסיק ממשנתו ואומר - מה נאה אילן זה, מה נאה ניר זה,

מכאן יש להשכיל וללמוד עד כמה גדולה מעלתם של הזמנים הקטנים שיש לאדם, לפי שהם משקפים את אהבת התורה הנטועה בליבו של הלימוד כאשר משקיע מרצו וכוחותיו גם בעיתות חופשה כשאין לו כל מחויבות של סדרי לימוד בישיבה וכולל דובר זה מנבט את רצון האדם וחשקו בתורה ועדי לגדולות בישראל.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

כשברכת המזון נחשבת ל'דבר תורה'

"ואכלת ושבעת וברכת את ה' א-להיך" (ח, י)

מעט לעת אנו שומעים על ישועות ובשורות טובות שנתבשרו בהם אותם אלו שקיבלו על עצמם להיזהר בברכת המזון, לאומרה בנחת ובכוונה, ומעל הכל בשמחת הלב.

ביריעה זו נצטט את משלו של המגיד מדובנא, שבו היה מסביר את גודל ענין ברכת המזון כדרכו - במשל:

מעשה באלמן, שהיה לו בן יחיד מאשתו, והיה חביב עליו עד מאד. לימים נשא הלה אשה שנייה, אלמנה אף היא, שהיתה לה בת מנישואיה הראשונים.

וכידוע במחוזותינו, הבעל היה חושד באשה, שהיא מבכרת את בתה ודואגת לה לכל צרכיה, ומזניחה את בנו במאכלו ובבגדיו. ואף האשה היתה חושדת בבעלה, שהוא מאיר פניו לבנו ומפנקו ומבכרו על פני בתה.

לאמיתו של דבר, שניהם צדקו; שכן אף בלא יודעין האדם קרוב אצל עצמו ובשרו, משום כך שררה מתיחות בביתם ושלום הבית הופר.

לימים גדלו הבן והבת, וההורים נדברו ביניהם להשיאם זה לזו. הקימו בני הזוג בית נאמן בישראל ודאגו האחד לרעהו. והוריהם דאגו לשניהם והרעיפו אליהם אהבה, ומני אז שרר השלום במעונם. ואדרבה, ילדיהם - שהיו קודם לכן סיבה לפירוד הלבבות ביניהם - היו עתה הסיבה להידוק הקשר ולאחווה.

והנמשל: הקב"ה ברא את האדם כשילוב של גוף ונשמה, גשמיות ורוחניות. אבל בין בני זוג אלו שוררת מתיחות מתמדת, כי הנשמה אוהבת את בני טיפוחיה, וחפצה להתעלות ולהזדכך בתורה ובמצוותיה, ואילו הגוף אוהב את מנעמי העולם ואת חמדותיו.

ובאמת, קיימת דרך אחת להשכין ביניהם שלום ואחווה. והיא, אם ידע האדם, שכל מזונו וסיפוק רצונותיו ניתנים לו מאת הקב"ה, ויודה לו על מזונו תחילה וסוף, יהיה המזון גורם להכרת הטוב ולעבודת הבורא, או אז ישמחו בו שניהם כאחד!

ועל כך באה ההודאה, על הטובה המושלמת והכפולה שבנתינת המזון - ובהכרה בכך "שאתה זן, ומפרנס אותנו תמיד בכל יום, ובכל עת ובכל שעה!"

על דברי חז"ל בפרקי אבות (ג, ג) "שלושה שאכלו על שולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים", מפרש רבינו עובדיה מברטנורא ז"ע חידוש גדול וכותב: כך שמעתי, כי בברכת המזון שמברכין על השולחן - יוצאים ידי חובה ונחשב כאילו אמרו עליו דברי תורה.

לעומת זאת, יש מן הפוסקים שקבעו כי צריך לעסוק בדברי תורה בעת הסעודה ממש, ואין יוצאים בברכת המזון.

ונראה לי ליישב - כותב בעל 'חידושי הרי"ם' - שאין כאן מחלוקת; רבי עובדיה מברטנורא מדבר באדם שאוכל לפני ה', ובסוף הסעודה מברך ברכת המזון ויודע הוא לפני מי הוא מברך, ונותן הודיה למי שנתן לו המזון - שאין לך דבר תורה גדול מזה!...

במסילת נערה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של
מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקדש שם שמים

במשך שנים רבות שרי הממלכה במרוקו רחשו כבוד וחיבה לעם היהודי והיו אוהבי ישראל. רבים מהם היו גם בעלי אמונת חכמים תמימה וישרה, וכיבדו והעריכו את הצדיקים היהודים שחיו בממלכתם.

בשל כך, בתו של אחד משרי מרוקו החשובים, אשר כיום היא אישה מבוגרת מאד, הייתה נוהגת לבוא לפני מידי תקופה, כדי לקבל עצה טובה בנושאים הנוגעים לענייניה השונים.

באחת הפעמים שבהן הגברת הנכבדה באה להתייעץ עימי שאלתי אותה מדוע היא פונה דווקא אליי כדי לקבל עצה בענייניה, הרי עומדים לרשותה יועצים רבים ואנשים חכמים לאין שיעור, ומדוע בחרה דווקא ברב יהודי כדי לקבל מענה לשאלותיה?
היא השיבה לי:

"אני מכירה בזכות האבות העצומה שיש לך, ואני בטוחה שאבותיך הקדושים מסייעים לך שלא תצא תקלה תחת ידך בעצותיך הנבונות והנכונות שאתה מעניק לכל דורש".

לאחר מכן האישה הניחה על שולחני המחאה פתוחה, ואמרה: "רשום לזכותך כל סכום שתבקש. אל תחסוך ואל תקמץ!"

כיון שקידוש שמו יתברך היה שווה בעיני יותר מכל הון שבעולם, השבתי לגברת הנכבדה: "אני שמח על שביכולתי להעניק לך את עצותיי בזכות אבותיי הקדושים, אולם דעי לך כי "לאדם מערכי לב, ומה' מענה לשון" (משלי טז, א), כל עצותי הן מה' יתברך ועל כן לא אקח ממך עבורי ולו פרוטה אחת".

האישה הנכבדה התרשמה עד מאד מדבריי, ויצאה לדרכה.

חודשים ספורים לאחר מכן, ביקשתי לרכוש במרוקו חלקת אדמה שסמוכה לקברי אבותיי הקדושים, כדי להקים במקום מבנה מסודר עבור האורחים המזדמנים לקברי הצדיקים, בית כנסת ומקווה. אולם הסכום שנתבקשתי לשלם בעבור אותה חלקת אדמה היה עצום לפי כל קנה מידה, ולפיכך שטחתי את רצוני בפני אישה זו, בתו של אותו שר גדול וחשוב.

כששמעה האישה את בקשתי היא אמרה מיד: "הריני מעניקה לך את החלקה הזו במתנה".

גם כאן סירבתי בנימוס לקבל ממנה את מתנתה, והדגשתי שכל בקשתי היא שיתאפשר לי לשלם עבור השטח המדובר את הסכום שנדרש עבורו שנה קודם לכן, ולא את הסכום שדורשים עליו כעת, שזהו סכום מוגזם.

לבסוף, שטח האדמה לא נרכש בשל מניעים בטחונים, אולם יודע אני שבמעשי קידשתי שם שמים בעיני הגויים.

באופן זה צריך לנהוג כל אדם. עלינו להיזהר ולהישמר שהכסף והכבוד לא יסנוורו אותנו ויעוותו את דעתנו הנכונה, ועל כל יהודי ויהודי לכלכל דרכיו במשפט לדעת לקדש את שמו יתברך, שיכירו כל עמי העולם כי זרע ישראל הקדושים הם עם סגולה המובחר מכל עמי הארצות.

נצור רשונך

מצוה לגעור בהם

אפילו אם שומע את בנו ובתו הקטנים שהם מדברים לשון הרע, מצוה לגעור בהם ולהפרישם מזה, ככתוב (משלי כב, ו) "חנך לנער על פי דרכו" וגו', וכמו שנתבאר בשולחן ערוך (אורח חיים שמג, א) לענין כל איסורים שבתורה.

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עבודת ה' רק בשמחה!

"והיה עקב תשמעו את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם" (דברים ז, יב)

הגמרא במסכת מגילה (דף י, א) אומרת אין "והיה" אלא לשון שמחה. וביאור הדברים הם שכל יהודי השומר מצוות ה' ומקיים את המשפטים, עליו לעשותם בשמחה לפי שעיקר עבודת ה' צריכה להיעשות בשמחה.

כיוצא בדבר מצאנו שגם הנבואה אינה שורה על הנביאים אלא מתוך שמחה, כפי שנאמר (מלכים ב; ג, טו) "והיה כנגן המנגן - ותהי עליו יד ה'".

יש לזכור אומנם, כי עבודת ה' עליה להיעשות מתוך יראה ופחד, וכמו שאומרים אנו בתפילה "לפניו נעבוד ביראה ופחד", אולם בד בבד עם פחד ה', עלינו לשלב גם את מידת השמחה, וכמו שאומר דוד המלך נעים זמירות ישראל בפסוק (תהילים ק, ב) "עבדו את ה' בשמחה", כלומר שיש לאחוז גם בשמחה בעבודת ה'. שמחה זו אינה שמחה של הוללות ופורקן ח"ו, אלא שמחה אמיתית שהיא נובעת מתוך הלב, מתוך הכרת האדם באושר העילאי שזכינו לו להיות עובדי ה' נאמנים, בניס אהובים למקום.

מידת השמחה היא עיקר גדול וחשוב בעבודת ה' ברוך הוא. ומחמת שזוהו עיקרון כה חשוב ונכבד בעבודת ה', לכן העובד את הקב"ה מתוך עצבות וללא שמחה - עתיד הוא להיענש על כך רח"ל. ועיקר הקללות בספר 'משנה תורה' לא באו, אלא מתוך כך שהאדם אינו עובד ה' בשמחה. ועל כך נאמר (דברים כח, מז) "תחת אשר לא עבדת את ה' א-להיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל".

נשים לב שהדגש שהתורה נותנת היא לא על כך שהאדם ח"ו לא שמר את המצוות כתיקונן, אומנם עבודת ה' נעשתה כאן, אולם היא לא התקיימה מתוך שמחה, ולכן באות הקללות רח"ל.

לעומת זאת יהודי שהוא עובד את הקב"ה בשמחה, הרי הוא מוכיח בכך עד כמה מאושר הוא בעבודתו זו, ומשתוקק בכל נפשו לשרת ולעשות רצון אדונו - מלך מלכי המלכים הקב"ה.

על יצחק אבינו ע"ה נאמר "ופחד יצחק". שורש נשמתו של יצחק היה מעובדי ה' מתוך פחד ויראת שמים, וכוח זה נבע ממידת הגבורה שהייתה בתוכו. ובשעה שנעקד על גבי המזבח הלך ונתעצם פחד ה' בקרבו, עד כי אומר המדרש שבמשך כשנתיים ימים לאחר העקידה שהה יצחק אבינו ע"ה בתוך גן עדן כדי להתרפא ממכתו. ובוודאי שבהיותו קרוב מאוד אל השכינה נתחזקה ונתעצמה עבודת ה' שלו ביראה ופחד. על כן נקרא מקום העקידה בשם "הר המוריה" - מלשון "ראיה" ומלשון "יראה" לפי שהיה יצחק אבינו רואה תמיד לנגד עיניו את השכינה הקדושה ומתיירא, ונפשו הייתה מתמלאת פחד מה' יתברך בבחינת "שיויתי ה' לנגדי תמיד".

והיות ויצחק אבינו הוא סמל לעבודת ה', ואנו למדים הימנו דרך חיים לדעת היאך פחד ה' צריך להיות תמיד לנגד עינינו לכן קרא לו הקב"ה בשם 'יצחק'. דהיינו על האדם להיות ירא בתוך תוכו מהדר ה' ומצור גאונו, וכך גם יראת ה' תהא נסוכה על פניו. אולם יחד עם זאת עליו לשמוח ולעלוז בעבודת ה', וצחוק ושמחה אמיתיים יהיו נסוכים על פניו בשעה שהוא עובד את הקב"ה, וכמובן שתהא זו שמחה של מצווה שיש בה יראת שמים.

חזק וברוך

קיום מצות קידוש ה'

חז"ל שואלים כיצד אדם יקיים מצות קידוש ה'? והגמרא משיבה (יומא פו, א) "ואהבת את ה' אלוהיך שיהא שם שמים מתאהב על ידך, שיהא קורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות. מה הבריות אומרות עליו, אשרי אביו שלמדו תורה אשרי רבו שלמדו תורה. אוי להם לבריות שלא למדו תורה, פלוני שלמדו תורה כמה נאים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו, עליו הכתוב אומר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר".

בשיחה לימי 'בין הזמנים', חיידד רבי שלום שבדרון זצ"ל את המושג 'קידוש ה', שהרי אנחנו רגילים לפרש את מצות קידוש ה', אם יבוא גוי ויתרה בך: או שתתחווה לצלם או שאני הורג אותך, מחובתך למסור את הנפש להורג - למות על קידוש ה'. זה נכון, ודאי שכך מקיימים מצוה זו, ואשרי הזוכה לה.

אך מפני פשוטה של מצוה שוכחים שיש עוד חלק של קידוש ה', כי לא נצטוונו רק למות על קידוש ה', שזו המעלה העליונה והגבוהה שבקידוש ה', אלא הצטוונו - לחיות על קידוש ה'.

נשאלת שאלה מדוע הגמרא מאריכה, הגמרא היתה צריכה לומר את העיקר ובקיצור "שיהא אדם קורא ושונה משמש תלמידי חכמים ומשאו ומתנו באמונה וכו' מה הבריות אומרות עליו כמה נאים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו" - ובכך שהם אומרים על בן הישיבה כמה נאים דרכיו, מתקדש שם ה' כי הכל רוצים ללכת בדרכיו - לשם מה כל האריכות: "אשרי אביו שלמדו תורה, אשרי רבו שלמדו תורה, אשרי מי שלמדו תורה אוי לו לפלוני שלא למדו תורה ראו פלוני שלמדו תורה!?! הפלא ופלא, מה הולך כאן?"

למדנו מפורשות, כי התנא בא ללמדנו - שללא תורה אין שום נאים דרכיו ומתוקנים מעשיו, כי כל הנימוסים שרואים ברחוב הם דברים בטלים ומבוטלים:

משל לסוס משתולל שבעל הבית הרוכב על הסוס ממהר לרדת ממנו ומלטפו - והוא נהיה בשקט. נו, וכי הסוס השתנה, וכי הוא נעשה כאדם?! הוא היה סוס ונשאר סוס, רק עכשיו הושחק. זמנית הוא נאה ושקט.

כך הם כל הנימוסים ללא תורה. נימוסים הומניטריים שאינם מבוססים על תורה, אינם נאים ומתוקנים אי אפשר לומר עליהם "כמה נאים כמה מתוקנים מעשיו", כי למשל אדם רחמן ללא תורה, מרחם אפילו על אכזרים, ומתחסד עם רוצחים, כי ליבו מלא רחמים, אבל רחמים של התורה הם מתוקנים ונאים באמת.

ולכן, גם אם אנשי רחוב לא מבחינים בדיוק כמה תורה למד, אבל דבר אחד הם יודעים כי הוא לומד תורה, ודווקא בגלל התורה נאים דרכיו כל כך ומתוקנים מעשיו. ובכך מקדשים שם שמים. כאשר מוכח בעליל כי הפאר הוא מיוחד בעקבות התורה בלבד.

כמה צריכים להשתדל, להתפלל ולבקש! רבוננו של עולם, עזרני נא, חזקני נא, אמצני נא, בכל הנושאים. אתם אשריכם - בחורים צעירים הלומדים תורה, יוצאים לבין הזמנים, והשכחה מצויה, באים הביתה ולסביבה ושוכחים כי אפשר לקיים "שיהא שם שמים מתאהב על ידך" - בין האחים וההורים בבית. ואפשר גם להיפך חלילה.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ותאמר ציון" (ישעיה מ"ט)

הקשר לפרשה: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב, ותוכן הפטרה פרקי נחמה לצד פרקי אמונה בה' ובתורתו.

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זיע"א, היה משתוקק ונכסף לביאת המשיח וכל תכליתו בדבר זה הייתה כדי לזכות ללמוד תורה לאמיתה מפיו של מלך המשיח וכדי שמלכות ה' תתפשט בכל העולם, כי זוהי מעלתה של 'תורת אמת' שיש בידה לפרות ולרבות ובעקבותיה נוצרים ועולים עוד ועוד חידושים לאור עולם, ובכך מתגדל ומתקדש שמו של הקב"ה נותן התורה ומלכותו ניכרת בכל.

בענין זה סיפר לנו בנו מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א:

זכורני שפעם קרא לי אדוני אבי רבנו משה אהרן פינטו זיע"א ואמר לי "קח דף ועט וכתוב את החידוש אשר אומר לפניך". ואז אבא זצ"ל הקריא לפניי את הפסוק (ישעיה נב, ז) "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה אומר לציון מלך אלהיך" והיה אומר את הפסוק פעם אחר פעם. תמהתי ושאלתי את אבא זצ"ל "ומה חידוש יש כאן?"

הוא ענה לעומתי "התבונן היטב בפשט הפסוק האם לא מתגלה לעיניך חידוש עצום!?"

כשעניתי שוב בשלילה, חזר אבא זיע"א ואמר לי שאכתוב

שוב את הפסוק, וכך חזר הדבר ונשנה כמה פעמים. ויודעני בבירור שאבא היה חוזר ונשנה את הפסוק הזה במשך שנים רבות לפני כל מי שנקרה בדרכו, ודבריו היו סתומים וחתומים ולא ירדתי כלל לעומק הבנתו.

רק לאחר שנים מרובות פקח הקב"ה את עיניי והבנתי בבירור את כוונתו. ונראה לי בסייעתא דשמיא שלכך התכוון אבא זיע"א "ומבשר טוב" זוהי התורה הקדושה שנקראת טוב, שנאמר "כי לקח טוב נתתי לכם תורת אל תעזובו".

כלומר, כשיבוא מלך המשיח והוא יהיה "מבשר טוב" ונשמע ונתבשר מפיו תורה ונזכה ללמוד ממנו תורת אמת, תורה טהורה וזכה וברה המנופה ב"ג נפה סולת נקיה ללא שום רבב ופגם, הרי כשתורה זו תפרח ותזרח בעולם אז נזכה לבחינת "מלך אלהיך" מכח אותה תורה קדושה שתצא מפיו של מלך המשיח שאז יהיה ה' למלך על כל הארץ ומלכותו תהיה מושלת בכל, וכל יושבי תבל יכירו וידעו כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת.

הכרטיס יעלה בגורל

בטחונו של מורנו ורבנו רבי משה אהרן פינטו זיע"א, בבורא העולם היה ללא מיצרים וללא גבולות, כי ידע שהקב"ה יעשה לו חפצו ורצונו.

כך היה בשעה שביקש להדפיס את הספר שחיבר על תולדות חייו ופועלו של אביו רבינו חיים פינטו זיע"א, ביקש מהרבנית שתחי' לנסוע ממוגאדור לעיר קזבלנקה אל בית הדפוס של מר דוד עמר כדי שידפיס את הספר. וכששאלה הרבנית שתחי' ומה בדבר הכסף, אמר לה בפשטות ובתמימות "אמרי לבעל בית הדפוס שעתה את הולכת לרכוש כרטיס הגרלה, ובסכום הזכיה תשלמי לו את החוב..."

הרבנית שתחי' ידעה את צדקותו של בעלה

הצדיק, והאמינה לכל מוצא פיו שכן יהיה כדבריו. מיד נסעה אל בית הדפוס, ומר דוד עמר קיבל את פניה בכבוד גדול והתרצה שתשלם רק מחצית מן הסכום הדרוש, וכשאמרה לו שכעת היא פונה לרכוש כרטיס הגרלה ולמחרת תביא את הסכום - לא נטה ליבו להאמין לדבריה בתחילה וספקות עלו בליבו. וכי מניין לה לדעת שהכרטיס שבידה יזכה!?! אולם בלית ברירה הסכים והתרצה.

הרבנית שתחי' הלכה אל דוכן כרטיסי הגרלה וקנתה כרטיס, וכמוכן שכדברי הצדיק זיע"א כן היה. למחרת בבוקר הכרטיס שבידה עלה בגורל, וזכתה בדיוק בסכום שהייתה צריכה לו, ממש כדברי בעלה זצ"ל היא הביאה אל בית הדפוס את הכסף, והתרגשות עצומה והתפעלות אדירה אחזה במר דוד בעל בית הדפוס ואמר כי לזכות ולכבוד יהא זה בעבורו להדפיס את ספריו של רבי משה אהרן פינטו זיע"א. ועיקר התפעלותו הייתה מכך שהרבנית שתחי' הלכה בתמימות וביושר, והאמינה בביטחון גמור שיתקיימו דברי הצדיק והכרטיס יעלה בזכיה.

באותו מעמד הרבנית שתחי' גילתה לו שאכן כך הם מתנהלים בחיי היום יום בתוך הבית במשך עשרות בשנים. ובכל פעם שביקשה היא מבעלה דבר מה לצרכי הבית, אמר לה הצדיק "היום תקבלי את מבוקשך" וכך מבלי שום השתדלות אכן היה מתמלא מבוקשה. וזו הייתה דרכה של שרה אמנו ע"ה אשר בטחונו היה גמור ושלם בהקב"ה לכן לא בקשה לעשות שום השתדלות כל שהיא ואף לא התפללה כדי לזכות לבנים, כי האמינה ובטחה בהקב"ה ככל לב שיעשה לה חפצה ורצונה. וכבר אמר דוד המלך ע"ה (תהילים ל"ב י') "הבוטח בה' חסד יסובבנו" ואשריו של ההולך בדרך הביטחון כי כל הבוטח בהקב"ה וסומך עליו, מובטח לו כי יינתנו לו משאלות ליבו.

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו
כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +16467853001 • צרפתית +972587929003
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

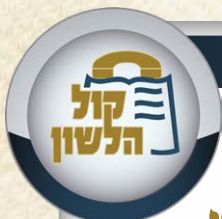
שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרום יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם